

τοῦ σώματος τῆς φρουρᾶς, περὶ δὲ τὸ τέλος τοῦ 1885 διοικητὴς τῆς δευτέρας πεζικῆς ταξιαρχίας τῆς φρουρᾶς, ἀρχομένου δὲ τοῦ 1888 ἀνέλαβε τὴν διοίκησιν τῆς τρίτης μεραρχίας, κατὰ ιούλιον δὲ τοῦ αὐτοῦ ἔτους τὴν

διοίκησιν τῆς δευτέρας πεζικῆς μεραρχίας τῆς φρουρᾶς, καὶ τῇ 4. αὐγούστου 1888 προήχθη εἰς τὸ ἄξιόνα της στρατῆγον.

Ο ΚΟΜΗΣ ΦΟΝ ΠΥΤΣΩΒ.

Διήγημα ὑπὸ L. Maurice.

I.

Ι κύριοι, ἔτοιμοι ν' ἀπέλθωσι, περιεκύκλουν τὸν φιλοξενήσαντα αὐτὸν οἰκοδεσπότην, ἔσφιγξαν αὐτῷ τὴν χεῖρα καὶ διεβεβαίωσαν αὐτὸν ὅτι καὶ πάλιν διεσκέδασαν ἐν τῇ οἰκίᾳ του λαμπρότατα. Ἐπειτα κατέλιπον ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον τὴν πολυτελέστατα ἡγέτη πολυτελούς συμποσίου. Κάτωθεν, ἐκ τῆς ὁδοῦ, ἥκουντο εἰσέτι ἐπὶ τίνας στιγμᾶς ἰσχυραὶ φωναὶ καὶ γέλωτες· εἴτα δὲ ἐγένετο σιγή.

Οἱ ξενίσας τοὺς κυρίους ἐκείνους ἦτο ὁ "Οδων Μαΐνχαους, νεανίας μὲ νόστιμα χαρακτηριστικά, ἐμφανῶντα ψυχικὴν ἀγαθότητα. Παρ' αὐτῷ ἔμεινεν ἐν τῇ αἰδούσῃ εἰς μόνος κύριος, ἀνακεκλιμένος ἐπὶ μαῖς πολυθρώναις μὲ τὴν ἀνεσιν καὶ ἀναπαυτικότητα τὴν ὅποιαν ἔχει μόνος ὁ αἰσθανόμενος ὅτι εὑρίσκεται στὸ σπίτι του. Οἱ κύριοι οὗτοι εἶχε παρατηρήση μετ' ἀδιαφορίας τοὺς ἀποχαιρετισμοὺς τῶν ἄλλων ζένων, τώρα δὲ χαρμάμενος ἀνεφώνησε: «Δόξα σοι ὁ θεός, ποῦ πέρασε κι' αὐτό. Τί ὥρα νὰ εἴνε ἀράγε; Καλά! τρεῖς καὶ μισή! Καὶ ἔξακολουθεῖ πάντα ἔως αὐτὴν τὴν ὥρα αὐτὴν ἡ ἱστορία;»

«Μερικὲς φορὲς μάλιστα ἀκόμα πειδ ἀργά,» ἀπήντησε μειδιῶν ὁ "Οδων Μαΐνχαους.

«Καὶ δὲν ἀηδιάζεις ἐπὶ τέλους;»

«Γιατὶ ν' ἀηδιάσω; Δὲν ἥταν ἀραῖα;»

«Τὰ φαγητά σου ἥταν ἔξαίρετα καὶ τὰ κρασιά σου ἀριστούργημα.»

«Καλά, καὶ ἡ διασκέδασι;»

«Ἐννοεῖς τὸ παιγνίδι;»

«Οχι ἐννοῶ τὴν ὅλη διασκέδασι, τὴ συναναστροφή.»

«Χ-μ! Οἱ κύριοι ἔβαλαν ὅλα τους τὰ δυνατά, ἀλλὰ ἡ ἐπιτυχία ἡτον πολὺ ἀδύνατη,» ἀπήντησεν ὁ ἐπὶ τῆς πολυθρώναις ἀνακεκλιμένος κύριος, καὶ εἰρωνικὸν μειδίαμα ἐπλανήθη ἀνὰ τὸ ἀκανόνιστον ἀλλὰ πνευματῶδες πρόσωπόν του.

«Μὰ βέβαια, ἐσὺ ὡς σοφός, ἀπαιτεῖς ἀμέσως ἀπὸ καθένα ἐπιστημονικὰς πραγματείας» ἀπήντησεν ὁ "Οδων ήρεδισμένος.

«Οχι δά, φίλε μου, αὐτὸ ἵσα ἵσα θά μου ἦτο πολὺ βαρετῶτερο. Ἄλλα πρέπει νὰ σκεφθῆς ὅτι τώρα τόσον καιρὸ ἐπαράδερνα μὲ ἀπαιδεύτους καὶ ἀμορφώτους ἀνθρώπους, καὶ τώρα εἴμαι φοβερὰ πεινασμένος, καὶ διψασμένος γιὰ λιγάκι μόρφωσι, ἢ καλήτερα, γιὰ κειὸ ποῦ δίνει τὴν ἀληθινὴ μόρφωσι, γιὰ λιγάκι καρδιά, λιγάκι αἰσθημα. Πρέπει δὲ νὰ δρολογήσῃς ὅτι ἀπόψε στὸ τραπέζι οὔτε ἔχνος ἐφάνηκε ἀπὸ τέτοια πράματα.»

«Καὶ τί μεγάλα πράματα μπορεῖς νὰ πειριμένῃς ἀπὸ ἀνθρώπους τοῦ κόσμου, νέους καὶ ζωηρούς;»

«Φυσικά, σ' αὐτοὺς τοὺς κυρίους ἡ καρδιὰ καὶ τὰ αἰσθήματα δὲν παίζουν κανένα ρόλο. Δέ μου λές: αὐτὴ εἴνε ὅλη σου ἡ συναναστροφή;»

«Αὐτή, μάλιστα.»

Ο δόκτωρ Βύρκνερ ἔμειδίασε πάλιν. «Νομίζω» εἶπεν «ὅτι αὐτὴ ἡ συναναστροφὴ θὰ σου ἐστοίχισε ἔως τώρα εἴκοσι ὡς τριάντα χιλιάδες μάρκα.»

«Καὶ γιατί;» ἤρωτησεν ὁ "Οδων, τοῦ ὄποιου τὸ πρόσωπον ἔφερε νὰ κοκκινίζῃ ἐξ ἀμηχανίας.

«Λιγότερο ἀπὸ εἴκοσι ἔως τριάντα χιλιάδες δὲν πιστεύων νὰ σ' ἔβαλαν στὸ χέρι αὐτοὶ οἱ κύριοι.»

«Νομίζεις —»

«Δὲν νομίζω, ἀλλὰ εἴμαι βέβαιος, ἀφ' ὅτου εἶδα καὶ ἥκουσα μὲ πόσην ἐπιδοκιμασίαν ἐνδιάμερον τοὺς λόγους σου καὶ τὰς παρατηρήσεις σου, εἴτε καλαὶ ἥσαν εἴτε κακαῖ. Οὕτω πως φέρονται μόνον οἱ παράσιτοι.»

«Κρίνεις πολὺ αὐστηρά, Γεώργιε.»

«Τὰ λόγια μου δὲν πρέπει νὰ σὲ λυπήσουν, ἀγαπητὲ "Οδων. Ἄλλως τε εἰμπορῶ νὰ φαντασθῶ πόλυ καλά, πῶς συνέβη τὸ πρᾶγμα. Τότε μὲ τὴν κληρονομία ποῦ ἐξημερώθηκες ἔξαφνα ἐκατομμυριοῦνχος, ἐνῷ ἀποβραδῆς ἥσουν πτωχός, δὲν εἶχες κανέναν ἀθρωπὸ στὸν κόσμο, οὔτε συγγενῆ οὔτε φίλο, εἰς τὸν ὄποιον νὰ δείξῃς τὰ καλά σου αἰσθήματα. Δὲν μοῦ φάνεται λοιπὸν καθόλου παράδοξο ὅτι ἐκολακεύθης ἀπὸ τὰς γνωριμίας ἐνὸς κυρίου φὸν Πέντσωβ, καὶ ἐνὸς βαρώνου φὸν Οττερχάγεν καὶ τῶν ἄλλων εὐγενῶν κυρίων, οἱ ὄποιοι σοῦ κάνουν τὴν τιμὴν νὰ συχνάζουν στὸ σπίτι σου. Καὶ, κατὰ τὴν καλωσύνη τῆς ψυχῆς σου, τί σὲ πειράζει νὰ τοὺς βοηθῆς ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μὲ καμπόσες χιλιάδες μάρκα; Πρὸς τί ἔχεις τὰ χρήματα;»

«Νομίζεις λοιπόν, ὅτι αὐτοὶ οἱ κύριοι μόνον δι' αὐτὸν τὸν λόγον μοῦ κάνουν τὸ φίλο;»

«Μάλιστα, περὶ αὐτοῦ εἴμαι βέβαιος. Καὶ ἂν ἥθελες νὰ λάβῃς τὸν κόπο νὰ κάμης μιὰ δοκιμὴ μὲ τὴν εἰλικρίνεια των, θὰ ἔβλεπες ὅτι δὲν ἀπατῶμαι.»

«Ο "Οδων ἔγεινε μελαγχολικός.»

«Είμαι πάντα ὁ ἴδιος, δὲν εἰν' ἔτσι, "Οδων;» εἶπε μειδιῶν ὁ Βύρκνερ. Πάντα χύνω κρύο νερὸ στὸ κρασὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ. «Εσὺ ἔχοντος τόσον ἥσυχος καὶ ἀναπαυμένος μὲ τὴν ἰδέα ὅτι ἐπιβάλλεις εἰς τόσους εὐγενεῖς κυρίους, καὶ τώρα σοῦ παρουσιάζεται ἔνας παλαιός, φθονερὸς φίλος καὶ σοῦ παίρνει ὅλα σου τὰ ὄνειρα.»

«Δὲν μοῦ ἀπέδειξες ἀκόμη πῶς ἔχεις δίκηρο.»

«Κάμε αὐτὸ ποῦ σοῦ λέγω, δοκίμασέ τους· πὲς σε καθένα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς κυρίους ἐμπιστευτικῶς, ὅτι ἔπαθες μεγάλες ζημίες, καὶ ὅτι ἡ οἰκονομικὴ σου θέσι δὲν σοῦ ἐπιτρέπει πλέον εἰς τὸ ἔξης νὰ ζῆς διπλῶς ἔως τώρα· παρακαλέσε τους νὰ σοῦ ἀποδώσουν τὰ ὄφειλό-

μενα, και τότε θὰ ιδῆς πῶς θὰ σοῦ γυρίσουν ὅλοι τές πλάτες.»

«Ἄς κάμουν ὅτι θέλουν» ἀπήντησεν ὁ "Οδων μετ' ἀποφασιστικότητος, «εἰς ἐμὲ πάντα θὰ μείνῃ κάτι τι, τὸ ὅποιον ἔκτιμω πολὺ περισσότερον ἀπὸ ὅλην αὐτὴν τὴν συναναστροφήν.»

«Καὶ τί εἴν' αὐτὸ τὸ κάτι τι, ἀν μοῦ ἐπιτρέπῃς νὰ σ' ἐρωτήσω;»

«Ο "Οδων προσέβλεψε πλαγίας τὸν φίλον του μετά τινος δισταγμοῦ και ἐσιώπησεν.»

«Θὰ εἶνα βέβαια κανένα κρυφὸ τῆς καρδιᾶς, "Οδων;»
«Ναί,» ἀπήντησε μετὰ δισταγμοῦ ἑκεῖνος.

«Καὶ φοβεῖσαι μήπως και εἰς αὐτὸ κάμω τὰ σχόλιά μου;»

«Ο ἄλλος ἐσιώπα και πάλιν.»

«Ο Βύρκνερ παρετήρησε τὸν φίλον του μετὰ μειδιάματος εἰρωνικοῦ συνάμα και εύνοϊκον, και εἶπε «Καλέ μου φίλε, νομίζεις λοιπὸν ὅτι αἱ παρατηρήσεις μου πρέρχονται ἀπὸ κακεντρέχειαν;»

«Πῶς εἰμπορῶ νὰ νομίσω τέτοιο πρᾶμα; Άλλα ἔχεις αὐτὸ τὸ ιδίωμα νὰ εὑρίσκῃς πάντα τὸ ἀνάποδο μέρος εἰς κάθε πρᾶγμα, και νὰ ψυχραίνῃς τὸν ἐνδουσιασμὸ τοῦ ἄλλου.»

«Καὶ αὐτὸ ἴσα ἴσα φοβεῖσαι μήπως πράξω και τώρα μὲ τὴν ἐρωμένη σου;»

«Ω! δὲν πρόκειται περὶ ἀπλῆς ἐρωμένης, ἄλλα κάτι τι περισσότερο.»

«Ωστε λοιπὸν τὸ πρᾶγμα εἶνε σπουδαῖον. Καὶ δὲν ἔξηγήθηκες ἀκόμη εἰς αὐτὴν και εἰς τοὺς συγγενεῖς της;»

«Ἀκόμη· ἄλλα νομίζω ὅτι δικαιοῦμαι νὰ ἐλπίζω εύνοϊκὴν ἀποδοχὴν τῆς προτάσεως μου.»

«Καὶ διατί περιμένεις ἀκόμη; Εἶνε εὐγενῆς οἰκογένεια;»

«Ἐμάντευσες» εἶπεν ὁ "Οδων μετὰ σπουδῆς. «Πρὸ πάντων ἡ μητέρα ἀναφέρει πολὺ συχνὰ τὴν εὐγενῆ καταγωγὴν της· και αὐτὸ μὲ κάνει νὰ διστάζω. Άλλα ἡ Φλώρα εἶνε τόσον καλὴ και φιλόφρων! Άλλα και ἡ μητέρα κατὰ τάλλα εἶνε πολὺ φιλοφρονητική.»

«Εἶνε πλούσια οἰκογένεια;»

«Πολὺ ἀμφιβάλλω. Ή μητέρα εἶνε χήρα ἐνὸς ταγματάρχου.»

«Άλλως τε, γιὰ προϊκα δὲν ἔχεις ἀνάγκη νὰ κυτάζῃς. Μπορεῖς βέβαια νὰ μὲ συστήσῃς εἰς αὐτὰς τὰς κυρίας;»

«Εὐχαρίστως.»

«Ἔχω ἔνα ἀλλόκοτο σχέδιο νὰ βάλω εἰς πρᾶξιν.»

«Πέξ μου το!»

«Δὲν θὰ ἤταν ἀσχημο, ἀν ἡμποροῦσες και σὺ νὰ συστήσῃς ἔνα φίλο σου ἀπὸ μεγάλη οἰκογένεια εἰς τὴν χήραν τοῦ ταγματάρχου, ἡ ὅποια εἶνε τόσο ὑπερήφανη διὰ τὴν εὐγενῆ καταγωγὴν της. Σύστησε με λοιπὸν εἰς τὰς κυρίας ὡς κόμητα ἢ ὡς πρίγκιπα. Υπὸ τοιαύτην προσωπίδα θὰ εἰμπορέσω ταχέως νὰ ἐξερευνήσω τὰ ἀληθινὰ αἰσθήματα, τὰ ὅποια τρέφουν πρὸς ἑσέ. Θὰ δῆς πόσον ὠραῖα θὰ παίξω τὸ μέρος μοῦ εἰς τὸ διά-

στημα τῶν ὀλίγων ἡμερῶν ὃποῦ σκοπεύω νὰ μείνω ἐδῶ. Άπο τοὺς ξένους κυρίους, οἱ ὅποιοι μὲ ἐγνώρισαν ἀπόψε μὲ τὸ ἀληθινό μοῦ ὄνομα ὡς Δρ. Βύρκνερ, δὲν πιστεύω δὲ νὰ συχνάζῃ κανένας εἰς τὸ σπίτι τῆς λατρευτῆς σου;»

«Τόσο γι' αὐτό, δχι. Άλλα τὸ ξένο ὄνομα και οι τίτλοι . . . φοβοῦμαι μήν ξεμασκαρωθοῦμε.»

«Πῶς εἶνε δυνατόν; Εγὼ εἶνε ή πρώτη φορὰ ποὺ ειδίσκομαι ἐδῶ 'ς τὴν πρωτεύουσα, και δέν με ξεύρει κανέις, ἐκτὸς αὐτῶν τῶν κυρίων ποὺ ήσαν ἐδῶ ἀπόψε.»

«Εγὼ δὲν ἔχω μεγάλη ἐμπιστούνη 'ςτὸ πρᾶγμα.»

«Ἀκουσε, "Οδων, νὰ σοῦ πῶ . . . Γνωρίζεις πόσας ὑποχρεώσεις είχα στὸ μακαρίτη τὸν πατέρα σου, ὃ ὅποιος μὲ ἔλαβεν ὑπὸ τὴν προστασίαν του πτωχὸν και ὄρφανὸν και μὲ ἐσπούδασε δι' ιδίων ἔξόδων. Εἰς αὐτὸν δὲν ἤξιαθην νὰ δείξω τὴν εὐγνωμοσύνην μου, ἔχω λοιπὸν ιερὸν καθῆκον νὰ προσπαθῶ ὅπως φανῶ τούλαχιστον χρησιμος εἰς ἑσέ. Εσύ ἀγαπητέ μου "Οδων, ἐκληρονόμησες ἀπὸ τὸν πατέρα σου τὴ μεγάλη καλωσύνη και τὴν ἀνθρότητα, ή ὅποια σὲ κάνει νὰ ἐμπιστεύεσαι κάθε ἀνθρωπο. Οπως ὁ μακαρίτης πατέρας σου ήτον ἀπονήρευτος και ἀνύποπτος και ἀπὸ τὴν πολλὴ του ἐμπιστούνη εἰς τὸν ἀνθρώπους ἔχασε τὴν περιουσία του και σὲ ἀφησε πτωχόν, ἔτσι και σὺ πιστεύεις δι' ὅλοι οι ἀνθρωποι εἰναι ἐπ' ἴσης εἰλικρινεῖς και πιστοί. Ως πρὸς ἑκεῖνους τοὺς παρασίτους, τοὺς ὅποιους ἔγνωρισα ἀπόψε 'ςτὸ σπίτι σου, ή δοκιμὴ τὴν ὅποιαν σ' ἐσυμβούλευσα νὰ κάμης, δὲν σοῦ φαίνεται πολὺ ἀναγκαῖα και κατεπείγουσα· και ἔγὼ δὲν ἐπιμένω. Εδῶ δὲν διόπου πρόκειται περὶ πράγματος τοσοῦτον σπουδαίου, ως εἶνε ὁ γάμος, αἰσθάνομαι τὴν ὑποχρέωσιν και τὸ καθῆκον, νὰ ἐξετάσω και νὰ ἐρευνήσω διὰ σὲ τὰ πάντα. Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν θεωρῶ πολὺ κατάλληλον νὰ παρουσιασθῶ εἰς τὰς κυρίας μὲ τίτλον εὐγενείας, ως κόμης, ή ως πρίγκιπψ. Οχι δι' ἀμφιβάλλω περὶ τῆς καλῆς ἐκλογῆς σου — ή κόρη πιθανὸν νὰ εἶνε ὑπὸ πᾶσαν ἐποψιν ἐξαίρετος — ἀλλὰ νομίζω δι' δὲν θὰ βλάψῃ καθόλου, νὰ ἐξετάσω καλήτερα τὸ πρᾶγμα.»

«Ἄν πραγματικῶς νομίζεις δι' —»

«Ναί, είμαι βέβαιος, ἀπαιτῶ δὲν διόπου πρόκειται περὶ τῆς καλῆς ἐκλογῆς σου. Δὲν πρέπει νὰ σοῦ φανταράδοξος ή συμπεριφορά μοῦ και πρὸ πάντων δὲν πρέπει νὰ σοῦ κακοφανῆ, έτσι — δημητρίος — μάθης πικράς ἀληθείας.»

«Μὲ κάνεις νὰ φοροῦμαι, στ' ἀληθινά,» εἶπεν ὁ "Οδων μὲ ὑποτρέμουσαν φωνήν.

«Φίλε μου, ἔχεις ἐμπιστούνη εἰς ἑμές;» ἀνέκραζεν ο Βύρκνερ και ἔθλιψε συγκεκινημένος τὴν χειρά του φίλου του.

«Ἄν ἔχω ἐμπιστούνη; . . .»

«Τὸ ξένρω. Και ποιόν δὲν ἐμπιστεύεσαι; Άλλα αὐτὴν τὴν φορὰ εὐρίσκεσαι εύτυχως σὲ καλὰ χέρια. Αὔριο ξαναμιλοῦμε.»

(Επειτα συνέχεια.)